

בש"פ 5596/18 - פלוני, פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5596/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

העוררים:

1. פלוני
2. פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה ב-
מ"ת 6886-05-18 מיום 10.07.2018 שניתנה על ידי
כב' השופט ארז פורת

תאריך הישיבה:

כ"א באב התשע"ח (02.08.18)

בשם העוררים:

עו"ד דוד יפתח; עו"ד רויטל בן שבת

בשם המשיבה:

עו"ד דגנית כהן ויליאמס; עו"ד ענבל ברנסון;
עו"ד מירה מטאנס

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' פורת) ב-מ"ת 6886-05-18 מיום 10.7.2018 לעצור את העוררים עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדם.

2. ביום 3.5.2018 הוגש נגד העורר 1 ודודו, העורר 2, יחד עם שני נאשמים נוספים (להלן: הנאשם 2; הנאשם 3; ויחדיו, הנאשמים האחרים) כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות של ניסיון לרצח, לפי סעיף 1305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), יחד עם סעיף 29 לחוק; וכן עבירות בנשק (החזקה, הובלה ונשיאה), לפי סעיפים 144(א) ו-144(ב) לחוק, יחד עם סעיף 29 לחוק.

עמוד 1

ברקע כתב האישום מתואר סכסוך ארוך שנים המתקיים בין משפחת העוררים למשפחתו של אשרף בן ח'ליל ג'בארין (להלן: המתלון). במסגרת הסכסוך, במועד שאינו ידוע קודם ליום 8.2.2018, התפתחה קטטה בין העורר 1 והנאשמים האחרים לבין בנו של המתלון. במהלך הקטטה נפצע עבד לטיף ג'בארין, בן-דודם של העורר 1 והנאשמים האחרים ואחינו של העורר 2.

נטען כי על רקע הקטטה האמורה גמלה בלב העוררים והנאשמים האחרים החלטה לגרום למותו של המתלון, וכי לשם ביצועה הצטיידו בשלושה כובעים, כפפות, שני אקדחים ותחמושת, וכן הכינו ג'יפ מתוצרת חברת הונדה שהיה בחזקתם, ואשר נשא לוחית זיהוי מזויפת.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 9.2.2018 בסמוך לשעה 11:05 נסעו העוררים ואחד הנאשמים האחרים ברחובות אום אל פחם תוך שהם עוקבים אחרי רכבו של המתלון, שנסע יחד עם אשתו ברכבו מתוצרת חברת מרצדס. לאחר שהגיע המתלון לחניית ביתו ובעודו ישוב ברכבו, יצאו שניים מהנוסעים בג'יפ כשהם רעולי פנים ומצוידים באקדחים, ניגשו למתלון וירו בו מטווח קצר, כ-10 כדורים בסה"כ, בכוונה להמיתו. לאחר הירי חזרו השניים לג'יפ ונמלטו, בנסיעה לאחור תחילה, עד שהגיעו לצומת סמוך, ומשם המשיכו בהימלטות.

בכתב האישום מתואר כי המתלון הובהל לבית החולים במצב קשה כשהוא סובל מפגיעה רב מערכתית, וכי שהה בטיפול נמרץ עד ליום 26.2.2018.

3. יחד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של העוררים עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדם.

בבקשה נטען לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של העוררים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום, ולקיומן של עילות מעצר מכוח סעיפים 21(א)(1)(ג) ו- 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים, שכן המעשים המיוחסים לעוררים משקפים "תעוזה רבה, אכזריות, והיעדר מורא מפני החוק", ומלמדים על המסוכנות הרבה הנשקפת מהם.

כן נטען לקיומה של עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים, מאחר שקיים חשש כי שחרור העוררים יוביל להשפעה על עדים, שחלקם הגדול בני משפחתם וחבריהם. בהקשר זה צוין כי לחובת העורר 2 שורת הרשעות קודמות בעבירות שונות, ובכללן עבירות של הדחה למניעת עדות במשפט, שיבוש מהלכי משפט והטרדת עד.

4. בהחלטה מיום 10.7.2018 קבע בית משפט קמא, לאחר שניתח את מכלול הראיות הקיימות בתיק, כי קיימות ראיות לכאורה לצורך הבקשה למעצר העוררים עד תום ההליכים.

באותה החלטה הורה בית משפט קמא על מעצר העוררים עד תום ההליכים בעניינם, תוך שדחה את בקשת בא-כוחם של העוררים לבחון חלופות מעצר, וזאת מאחר שסבר כי המעשים המיוחסים לעוררים משקפים "מסוכנות גבוהה ביותר".

5. הערר שלפניי מופנה כלפי החלטה זו, ובו טוענים העוררים כי שגה בית משפט קמא בכך שהורה על מעצרם עד תום ההליכים נגדם. לשיטת העוררים, לנוכח "עוצמתה המוגבלת" של התשתית הראייתית הקיימת נגדם; העובדה שמדובר ב"תיק נסיבתי לגמרי"; ובשל נסיבותיהם האישיות, היה על בית משפט קמא להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינם ולבחון את האפשרות לשחררם לחלופת מעצר.

מנגד, המשיבה סבורה כי בחינת המכלול הראייתי בשלמותו מלמדת על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של העוררים בעבירות המיוחסות להם. עוד מדגישה המשיבה כי המעשים המיוחסים לעוררים בכתב האישום מלמדים על רף מסוכנות גבוה במיוחד, ובשל כך, בדין נמנע בית משפט קמא מלבחון חלופות מעצר בעניינם.

6. מאחר שסוגיית קיומן של ראיות לכאורה מצויה בליבת הערר שלפניי, אפנה תחילה לסקור את שורת הראיות הלכאוריות שעליהן נסמכת הבקשה למעצר העוררים עד תום ההליכים, ואשר נזכרו, ברובן, בהחלטתו של בית משפט קמא.

7. כאמור בכתב האישום, בין משפחת העוררים למשפחתו של המתלון התקיים סכסוך ארוך שנים, אשר הוביל לקטטה שבה נפצע קרוב משפחתם של העוררים, עבד לטיף ג'בארין. נטען כי הקטטה הובילה את העוררים והנאשמים האחרים להחלטה לגרום למותו של המתלון.

הטענה לקיומו של מניע כאמור נתמכת, לכאורה, בתמלול חקירתו של מחמד אשרף ג'בארין (בנו של המתלון) מיום 24.4.2018, אשר פירט את השתלשלות אירוע הקטטה ומסר כי העורר 1 והנאשמים האחרים היו מעורבים בה; כמו גם בהודעתו של המתלון מיום 25.4.2018, אשר סיפר על קיומו של סכסוך מתמשך בין המשפחות, ואף התבטא כי "הכל היה בגלל הקטטה שהייתה יום לפני זה ב-8 לחודש".

כמו כן, המדובר המכונה "וועד" (להלן: וועד) מסר בהודעתו מיום 17.4.2018 כי העורר 1 סיפר לו על הסכסוך המתמשך בין המשפחות, ועל כך שהמניע לניסיון הרצח הוא חששם של העוררים והנאשמים האחרים מנקמתו של המתלון בעקבות הקטטה. את חלקה האחרון של ההודעה אביא כלשונה:

"אני שאלתי את החשוד [העורר 1 - י' א'] איך זה התחיל הסכסוך כלומר מה גרם לכם לעשות את הניסיון רצח האחרון? החשוד סיפר לי שהוא והמשפחה קיבלו מידע שהבן אדם שנפצע [המתלון - י' א'], הוא מתכנן להם משהו כדי לתקוף אותם והמידע היה אמיתי וגם לפי התנועות של הנפצע, רואים שזה מידע אמיתי, אז הוא אמר לי - אנחנו סידרנו אותו" (שם, שורות 20-23).

הדברים נתמכים גם על-ידי שיחות טלפון שנמצאו על מכשיר הטלפון הסלולארי של נאשם 2. כך, בשיחה מיום 8.2.2018 בשעה 21:11 נשמע הלה מתבטא כי "בעיה קטנה עם ג'לבוני [...] עבד קיבל סכין בראש". בית משפט קמא קבע כי אמירה זו מתיישבת היטב עם "טיב וצורת פציעתו של עבד", כפי שצולמה בתיק הראיות (מזכר מיום 11.2.2018, תחת הכותרת "דו"ח פעולה + זכ"ד"), בסברו כי "חתך באורך שכזה ובזווית כזו אינו מתיישב באופן הגיוני עם נפילה ברחוב כפי שציין עבד כבסיס ורקע לפציעתו". כמו כן, בשיחה מיום 9.2.2018 בשעה 00:21 מדווח הנאשם 2 לעורר 2 כי "הם רואים אותם הולכים קבוצות קבוצות ומתאספים".

8. נוסף על כך, ברשות המשיבה סרטונים ממצלמות אבטחה ממקומות שונים באזור ההתרחשות.

באחד מהסרטונים (סיוע 119/18), המתעד את אירוע הירי, נראה רכב המרצדס של המתלונן חונה בכניסת ביתו, ומיד לאחר מכן, אשתו של המתלונן יוצאת ממושב הנוסע הקדמי. כמה שניות לאחר מכן מגיע ג'יפ שחור שעוצר בסמוך לרכבו של המתלונן ומחלקו האחורי יוצאים שני חמושים רעולי פנים. השניים ניגשים לחלון הנהג, ויורים בו מטווח קצר.

כאמור בהחלטתו של בית משפט קמא, מסרטון זה לא ניתן לזהות את נוסעי הג'יפ ומבצעי הירי, ולפיכך אין בו כדי לקשור את העוררים ישירות לאירוע. עם זאת, המשיבה טוענת כי הסרטון משתלב במערך הראייתי הקיים באופן שיש בו כדי לתמוך בתמונה המפלילה בכללותה.

כך, לשיטת המשיבה, העובדה שבמצלמות נראות בבירור שלוש דמויות – ולא ארבע, כמספר הנאשמים – תואמת את העובדה שהנאשם 3 ניהל שיחת טלפון עם אמו מיום 9.2.2018 בין השעות 11:05 ו-11:07, בדיוק בפרק הזמן שבו התבצע הירי על פי מצלמת האבטחה מבית המתלונן.

כמו כן, ברצף שיחות טלפון מיום 9.2.2018, אשר נמצאו גם הן על מכשירו הסלולארי של הנאשם 2, הוא נשמע משוחח עם מספר גורמים, ובכללם העוררים, על אודות הנעת ג'יפ ונסיעה בו (שיחות מהשעות 1:29; 10:18; ו-10:56), כמו גם על הצטיידות בכובעים (שיחות מהשעות 1:01 ו-9:46). בשיחה משעה 10:18 מורה העורר 1 לנאשם 2 "תלבש כפפות" (קובץ תמלול שיחותיו של הנאשם 2 מיום 22.2.2018, עמוד 21, שורה 29).

המשיבה מדגישה כי לצד ערכן העצמאי של שיחות אלה, המהוות נדבך משמעותי בתשתית הראייתית הקיימת בעניינם של העוררים, שיחות אלו מציגות הכנה לביצוע ירי במתווה דומה לזה שמוצג בסרטון מצלמת האבטחה מזירת הירי, ולפיכך מחזקות את הסברה כי שתי הראיות נסובות, למעשה, סביב אירוע אחד.

9. במקביל לשיחות אלו שוחח הנאשם 2 עם גורמים שונים, ובכללם העורר 2, על השגת "חפץ". כך, בשיחה מיום 8.2.2018 בשעה 22:33 שואל העורר 2 את הנאשם 2 "אם מרבע הביא לו את ה"חפץ" ואם אין עוד חוץ ממנו"; ובהמשך מעדכן הנאשם 2 כי השיג "קלצ' ועוד שני חפצים" (שיחה מיום 9.2.2018 משעה 00:21). משמעותה של מילת הקוד "חפץ" מתבררת בשיחה מאותו היום, בשעה 10:51, שלהלן תמלולה (עמוד 22, שורות 8-12; הדוברים זוהו במזכר מיום 26.2.2018 מטעם רס"ר ספדי):

דובר מס' 1 [איברהים – י' א']: מה בתוך רכב?

דובר מס' 2 [הנאשם 2 – י' א']: החפץ יא זלמי, האקדח

דובר מס' 1: איפה נמצא?

דובר מס' 2: הוא מתחת לנהג, איפה גומי, מהר דוד שלי קייס צריך אותו עכשיו.

10. בנוסף, הציגה המשיבה בפני בית משפט קמא נתוני תקשורת אשר מלמדים כי העוררים שהו בסביבת אום אל פחם במועדים הרלוונטיים להתרחשות המתוארת בכתב האישום. יודגש כי אין מדובר באיכונים סלולאריים מדויקים, אלא בפלטי שיחות שבהם מצוינים שמות האתרים הסלולאריים שדרכם בוצעה כל אחת מהשיחות.

אעיר כבר עתה כי אני סבור שערכם של נתונים אלה בהקשר הראייתי הכולל – מוגבל. אום אל פחם היא מקום מגוריהם של העוררים, ועל כן נוכחותם במקום אינה חריגה או תמוהה. בנוסף, העובדה (אשר צוינה בהחלטת בית משפט קמא) כי ראייה זו סותרת את גרסתו של העורר 1 בחקירה, שאותה הסביר בכך ש"אם היה אומר שכן היה באום אל פחם היה מסבך את כולם" (הודעתו של וויד מיום 19.4.2018) אמנם נזקפת לחובתו, ואולם אין בה, כשלעצמה, כדי לקדם באופן פוזיטיבי את המסכת הראייתית המפלילה שאותה מבקשת המשיבה לבסס נגד העוררים (ראו ע"פ 426/67 בארי נ' מדינת ישראל, כב(1) 483, 477 (1968); בש"פ 3138/05 חסיד נ' מדינת ישראל (3.5.2005)).

11. במהלך מעצרו הופגש העורר 1 עם שני מדובבים – וויד, אשר נזכר לעיל, ומדובב נוסף, המכונה "עלושה" (להלן: עלושה).

מהודעותיו של עלושה מיום 12.4.2018 עולה כי העורר 1 מסר לו, לכאורה, הודיה בירי ופרטים המתייחסים לאירוע, וכלשון ההודעה:

"חזרתי בחזרה ואמרתי לו בחייאת אמא שלך בגלל שאשרף [המתלונן – י' א'] רוצה לעשות בלגאן במשפחות בגלל שרצחו את הבן דוד שלו אתם יריתם עליו ברגליים ואמר לי כן [...] הוא אמר לי שהוא לא אוהב את אשרף והלוואי ואשרף ימות והוסיף שהוא עצבני על אשרף".

ובהמשך:

"אני שאלתי אותו כמה כדורים הוא קיבל ברגליים ומוחמד אמר לי אולי עשר כדורים הוא לקח. שאלתי אותו המקרה היה בלילה או באור יום. והוא אמר לי באור יום. אמרתי לו איפה המקרה היה והוא אמר לי בשכונה של אשרף. אמרתי לו הירי ברגליים זה קאלצ'ניקוב [כך במקור – י' א'] או אקדח. ומוחמד אמר לי לא קאלצ'ני".

אמירות אלו משתקפות גם בתמלילי המפגשים (ראו תמליל 606/18-30-1/2, עמודים 76; 87; 131-132; וכן 606/18-31-1/2, עמוד 73).

בתמליל המפגש בין עלושה לעורר 1 מיום 11.4.2018 סיפר האחרון על בני משפחתו שנעצרו יחד עמו בחשד לביצוע הירי. לאמירתו של עלושה כי "הסיפור שלכם לא ברור", השיב העורר 1 כי "אצלנו הכל ביחד", ואף חזר על האמירה מספר פעמים.

בהודעה מיום 16.4.2018 סיפר עלושה כי גם ביום 15.4.2018 הודה העורר 1 במעורבותו בירי, ובאם להביא דברים בשם אומרם:

"במסגרת הדיבורים ביני לבין מוחמד ג'בארין [העורר 1 - י' א'] אני אמרתי לו שהבנתי כי יריתם בגבר ברגליו כדי שהצד השני יפחדו ויבינו ויפסיקו להסתכל לכם בעיניים ואז מוחמד אמר לי בתגובה 'כן' 'אה סחיח'". אחרי זה בכמה דקות הוא אמר לי אנחנו חפים מפשע תוך שהוא מחייך".

בהודעתו של וותד מיום 17.4.2018, תיאר הלה כי העורר 1 הפליל באמירותיו את דודו, העורר 2, בזו הלשון:

"אני שאלתי את החשוד [העורר 1 - י' א'], מי הכי הרבה מסובך בתיק? מי "סידר" אותו, הכוונה שלי הייתה מי פצע את הקרבן, החשוד ענה לי דוד שלי שהוא בן 40, אני לא זוכר אם הוא אמר את השם שלו או לא. אותו דוד בן 40 עצור גם בתיק הזה והוא סיפר לי שהוא "סידר" אותו הכי הרבה, הכוונה לדוד".

בהודעתו מיום 19.4.2018 סיפר וותד כי בתשובה לשאלתו אם התרמילים שנשארו בזירת הירי קטנים או גדולים, סימן העורר 1 בידו "דמיו של אקדח", כלשון ההודעה. עוד תיאר וותד כי לשאלתו אם נמצאו טביעות אצבע על התרמילים, השיב העורר "לא, מה פתאום, [...] הכל מסודר לא יתפסו כלום", וסימן בידיו "שהיו כפפות בידיים".

דיון והכרעה

12. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר החקירה, הגעתי לכלל למסקנה כי דין העררים להידחות.

13. הלכה היא כי ניתן להורות על מעצר נאשם עד תום ההליכים גם כאשר כל הראיות נגדו הינן ראיות נסיבתיות, ובלבד שהראיות הלכאורית עומדות על רגליהן, כאשר הן משתלבות זו בזו ויוצרות על פני הדברים מסכת רצופה של ראיות מפלילות אשר יש בה כדי לבסס הרשעה (בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל (19.12.2013)). עם זאת, נדרש כי המסקנה המפלילה המוסקת מהראיות לכאורה תגבר באופן ברור על כל תאוריה עובדתית חלופית אחרת (ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, נז(6) 577, 587 (2003)).

14. התשתית הראייתית הלכאורית שהונחה בעניינו של העורר 1 משרטטת תמונה עובדתית מרשיעה לכאורה, ובחינתה כמכלול מובילה למסקנה כי עוצמתה מספקת לשלב זה של ההליך.

בשיחותיו של העורר 1 עם המדובבים - אשר כללו, כאמור, אמירות מפלילות ופרטים מוכמנים רבים - יש כדי להצביע על כך שלעורר 1 ידע קונקרטי על אירוע הירי ונסיבות ביצועו, ולסבכו במעורבות בביצוע העבירות. טענותיו של העורר 1 בדבר אמינות הודעותיהם של המדובבים; הפערים הקיימים בין לבין התמלילים, שבהם הכחיש מספר פעמים בפני עלושה את המעשים המיוחסים לו; וכן המשקל שיש לתת להודעות המדובבים בנסיבות העניין, יתבררו במסגרת ההליך העיקרי, ואין בהן כדי להשפיע על מסקנת הדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים.

לראיות אלה מתווסף קיומו של מניע ברקע הדברים, שעל הקשר בינו לבין ביצוע הירי עמד העורר 1 בעצמו במסגרת שיחתו עם וותד מיום 17.4.2018; העובדה כי העורר 1 שיקר ביחס למיקומו ביום התרחשות הירי; וכן רצף שיחות התיאום ביממה שקדמה לאירוע, אשר בו נוטל העורר 1 חלק פעיל, ואשר - כאמור - מלמדות על הכנה לאירוע

דומה במאפייניו למתווה הירי הנראה בסרטון מצלמת האבטחה ממקום האירוע.

בהכחשתו של העורר 1 את מעורבותו בביצוע המעשים, כמו גם בנימוקי הערר שהונח לפניו, אין - בשלב זה - כדי להציע תאוריה חלופית אשר עומדת על רגליה שלה, ועל כן, בדין קבע בית משפט קמא כי נגד העורר 1 קיימת תשתית ראייתית לכאורית.

15. במרכז הדין בעניינו של העורר 2 ניצבת הודעתו של וותד מיום 17.4.2018, המתארת את שיחתו עם העורר 1, ובפרט, חלקה המתייחס לתפקידו של העורר 2 בביצוע הירי, אשר אינו מופיע בתמליל.

לטענת העורר 2, הודעתו של וותד אינה קבילה כראיה נגדו, וזאת מאחר שהועלתה על הכתב לאחר מעשה על ידי חוקר משטרתי מפיו של וותד. לפיכך, לשיטת העורר 2, שגה בית משפט קמא בכך שקבע בהחלטתו כי יש בהודעה זו כדי לשמש ראיה לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות המתוארות בכתב האישום.

המשיבה, מנגד, טענה בשפה רפה כי בית משפט "יכול להתבסס על הודעות המדובב בשלב ראיות לכאורה", והוסיפה כי ממילא, קיומה של תשתית ראייתית לכאורית נגד העורר 2 אינו מותנה בקבילותה של הודעה זו.

אני סבור כי בסוגיה זו הדין עם העורר 2. השימוש בהודעתו של וותד - שאינה מתייחסת לדברים שאמר העורר 2 עצמו - כראיה נגדו, תחייב עמידה בתנאי סעיף 10א לפקודת הראיות.

בעניין זה ישנה חשיבות מכרעת לעובדה שההודעה לא נרשמה על-ידי וותד מפיו של העורר 1, אלא על-ידי חוקר משטרתי מפיו של וותד, שכן הוספת החוקר המשטרתי לשרשרת הופכת את ההודעה לעדות שמיעה כפולה. השאלה אם ניתן לראות בהודעה שכזו אמרת חוץ של נאשם אשר נכנסת לגדרי סעיף 10א נדונה בפסיקתו של בית משפט זה, ולא הוכרעה לגופה (וראו ע"פ 4004/93 יעקובוביץ' נ' מדינת ישראל, נ(1) 133 (1996); ע"פ 8821/01 ג'אבר נ' מדינת ישראל, נו(6) 8, פסקה 9 (2002)).

בנסיבות אלה, אני סבור כי נכון יהיה להכריע על בסיס הודעתו של וותד את הבקשה לשלילת חירותו של העורר 2, ולכן אין מנוס מן המסקנה כי נדבר זה של המארג הראיתי אינו יכול להוות ראיה לכאורה להוכחת אשמתו של העורר 2 בעבירות מושא כתב האישום, במובן הנדרש בסעיף 21(ב) לחוק המעצרים.

16. בחינת חומרי החקירה במנותק מהודעתו של וותד מעלה כי נגד העורר 2 קיימות ראיות נסיבתיות בעלות משקל אשר קושרות אותו לעבירות מושא כתב האישום ומצטברות לכדי תמונה מרשיעה לכאורה, ובכללן ההתאמה בין שיחות התיאום שקדמו לאירוע לבין תיעוד האירוע, כפי שנקלט בסרטוני מצלמות האבטחה, והאמור בתמליל שיחתו של העורר 1 עם עלושה, לפיו העוררים והנאשמים האחרים מתנהלים בצוותא חדא, כאמור לעיל. בכל אלה יש כדי להצביע לכאורה על כך שהעורר 2 הוא חלק בלתי נפרד מהשתלשלות האירועים, במובן זה שהיה שותף לתכנון המעשים והוצעתם לפועל, אף אם לא ביצע את הירי בעצמו.

עם זאת, אני סבור כי אכן קיים סימן שאלה בדבר עוצמתן המצטברת של הראיות הנסיבתיות, וזאת מאחר שלא ניתן להתעלם מהעובדה כי רצף שיחות הטלפון אינו מאפשר לעמוד באופן ברור – אף לכאורה – על חלקו המדויק של העורר 2 באירועים המתוארים בכתב האישום. קושי זה ראוי לו להתברר במסגרת ההליך העיקרי.

17. בסיכום האמור עד כה, נמצא כי נגד העורר 1 קיימת תשתית לכאורית יציבה, בעוד שמערך הראיות הקיימות נגד העורר 2, אף אם עשוי להוביל, בסופו של דבר להרשעתו, לוקה בחולשה מסוימת. משהגעתי למסקנה האמורה; אדרש לאפשרות של שחרור העוררים לחלופת מעצר, ולחילופין, לאפשרות מעצרם בתנאי פיקוח אלקטרוני.

18. קשה להפריז בחומרת המעשים המיוחסים לעוררים בכתב האישום, אשר אך בנס לא הסתיימו בקיפוח חייו של המתלונן. מעשים אלה מקימים חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים, אשר אליה מתווספות נסיבות ביצועם הקונקרטיות, ובפרט, העובדה שהעוררים, לכאורה, ירו במתלונן לאור יום, מטווח קצר ובנוכחות רעייתו, בהתנהלות שתוכננה מראש והוצאה לפועל במהירות. במצב דברים זה, אין ספק כי קמה נגד העוררים עילת מעצר מוצקה ביותר של מסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, אשר לא בנקל ניתן להפיג באמצעות חלופת מעצר.

19. בנסיבות אלה, מקובלת עלי קביעתו של בית משפט קמא בעניין העורר 1 כי שום חלופת מעצר לא תסכון, וכי מקומו של הלה מאחורי סורג ובריח. במצב דברים זה, בדין נמנע בית המשפט מבחינת חלופת מעצר קונקרטית (ראו בש"פ 4187/13 בראזי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.6.2013)).

20. עניינו של העורר 2 מגלה מידה רבה יותר של מורכבות.

אמנם, התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת נגד העורר 2, אף שיש בה כדי להביא להרשעתו, אינה חפה מקשיים. ואולם, מידת הנכונות לשקול את אפשרות שחרורו של נאשם לחלופת מעצר מושפעת גם מחומרת העבירות המיוחסות לו (ראו בש"פ 3224/13 ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (8.5.2013)), באופן שבמקרים חמורים במיוחד, ובפרט, כאשר בעבירות המיוחסות לנאשם טבועה "מסוכנות אינהרנטית", תפחת עוצמת הראיות הנדרשת על מנת להורות על מעצרו עד תום ההליכים המתנהלים נגדו (בש"פ 4128/13 ביטון נ' מדינת ישראל (17.7.2013)). דומה כי המקרה דנן, על נסיבותיו הקשות, כפי שפורטו לעיל, בא בגדר מקרים אלה.

נוסף על כך, עילת המסוכנות אשר עליה עמדתי לעיל גוברת ומתעצמת בעניינו של העורר 2 בשל עברו הפלילי המכביד, הכולל תשע הרשעות בעבירות שונות, ובכללן עבירות אלימות, סמים ורכוש, ולנוכח העובדה כי העבירות בוצעו, לכאורה, בעת שאמור היה להימצא תחת צו של"צ שהוטל עליו במסגרת פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (השופט א' גופמן) בפ"ל 626-03-16 מיום 29.1.2018.

לבסוף, העובדה שעברו הפלילי של העורר 2 מכיל הרשעות בעבירות של הדחה למניעת עדות במשפט, שיבוש מהלכי משפט והטרדת עד, מעצים את החשש ששחרורו לחלופת מעצר יוביל להשפעה על עדים, כנטען בבקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. חשש זה מהווה חלק בלתי-נפרד ממערך הנסיבות המתקיים במקרה דנן, שבו מרבית העדים הם בני משפחתם וחבריהם של המעורבים.

בסיכומם של דברים, לאחר שקילת מכלול השיקולים שפורטו, הגעתי לכלל מסקנה כי חומרת העבירות המיוחסות לעורר 2, כמו גם עוצמתן של עילות המעצר המתקיימות בעניינו, מצדיקות את הותרתו מאחורי סורג ובריח, חרף ממצאיי בדבר חולשתה של התשתית הראייתית הקיימת בעניינו. לפיכך, לא ראיתי מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא גם ביחס למעצרו של העורר 2 עד תום ההליכים נגדו.

21. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, ה' באלול התשע"ח (16.8.2018).

ש ו פ ט
